

ความยินยอม...ไม่ทำให้พินิจ

นำเสนอเมื่อ : 16 มิ.ย. 2552

กฎหมายน่าสะออน คือ ละครชีวิตจริง

ก่อนเกิดเหตุ จำเลยกับผู้เสียหายมีปากเสียงกัน
เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกผู้เสียหายมาต่อวาทกรรมสิ่งเปลี่ยนงาน จากนั้นจำเลยกับผู้เสียหายก็ตกลงชกต่อยกัน
การสมัครใจชกต่อยกันดังกล่าว จึงมาจากทั้งสองฝ่ายมีสาเหตุโกรธเคืองกัน
และตกลงใจกำลังประทุษร้ายร่างกายต่อกัน อันเป็นการขัดต่อกฎหมาย ความสงบเรียบร้อย
และศีลธรรมอันดีของประชาชน
จำเลยไม่อาจอ้างว่าผู้เสียหายยินยอมให้จำเลยทำร้ายร่างกายแก่ตัวเพื่อให้พินิจได้

เมื่อพยานหลักฐานฟังได้ว่าจำเลยกับผู้เสียหายมีปากเสียงกัน
จากนั้นได้สมัครใจทำร้ายร่างกายกัน การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นบันดาลโทษสะฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น

ข้อเท็จจริงได้ความว่า...จำเลยเป็นหัวหน้างาน ได้มีคำสั่งเปลี่ยนงานให้ผู้เสียหายไปขับรถยนต์ขณะ
ทำให้ผู้เสียหายเกิดความไม่พอใจ จึงได้ไปต่อยแล้วเกิดโต้เถียงกัน และได้ทากันชกต่อยตัวต่อตัว
จำเลยกับผู้เสียหาย ได้ชกต่อยเป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บกระดูกสันหลังหัก ได้รับอันตรายสาหัส
ต้องป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาและจนประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่าสี่สิบวัน

ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุก ๑ ปี และศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าลดโทษให้หนึ่งในสาม
คงจำคุก ๘ เดือน

จำเลยฎีกา โดยต่อสู้ว่าผู้เสียหายยินยอมให้ทำร้ายร่างกายเอง
และกระทำไปเพราะบันดาลโทษสะฎีกาของจำเลยจึงฟังไม่ขึ้นดังกล่าวข้างต้น (คำพิพากษฎีกาที่
๙๐๒๙/๒๕๕๑)

ข้อสังเกต ความยินยอมในความผิดอาญาบางประเภท

หากผู้เสียหายยินยอมให้กระทำโดยบริสุทธิ์ใจ

การกระทำนั้นยอมไม่เป็นความผิด เช่น ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตาม
ป.อ.มาตรา ๒๗๖ บัญญัติว่า “

ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ
โดยใช้กำลัง ประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้
หรือโดยทำให้หญิงเขาใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษ...”

(กฎหมายเกา ขณะนี้มาตรานี้ได้แก้ไขแล้ว)

จะเห็นว่าความผิดฐานนี้ถ้าหญิงยินยอมโดยสมัครใจแล้วการกระทำของชายก็ไม่
เป็นความผิด ฎีกาที่ ๖๓๘ / ๒๕๑๖ ตัดสินว่า “หญิงยอมให้ ล.ชำเรา แล้วให้

ย. ข้าเรือกู้เพื่อปิดปากไม่ให้้อฉาว ล. และ ย. ไม่มีความผิด (ทวีเกียรติ
มีนะกนิษฐ ,ประมวลกฎหมายอาญา, ๒๕๔๖ : ๓๔๕)

โดยถือว่าเป็นการขาดองค์ประกอบภายนอกของความผิดตามมาตรา ๒๗๖
ไปแล้ว ความผิดฐานกระทำอนาจาร ตามมาตรา ๒๗๘ ก็มีหลักอย่างเดียวกัน

ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์บางมาตรา

หากผู้เสียหายยินยอมให้กระทำโดยบริสุทธิ์ใจ

ไม่มีการข่มขู่หรือหลอกลวงการกระทำก็ไม่เป็นความผิด เช่น

ความผิดฐานลักทรัพย์ ตาม ป.อ.มาตรา ๓๓๔ บัญญัติว่า

“ ผู้ใดเอาทรัพย์ของผู้อื่น

หรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปโดยทุจริต

ผู้นั้นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์...”

จากองค์ประกอบความผิดฐานลักทรัพย์ คำว่า “ เอาไป

” ป็นองค์ประกอบภายนอก หมายความว่า

พาทรัพย์เคลื่อนที่ไปจากการครอบครองของผู้อื่น

จึงต้องมีการกระทำเป็นสองประการคือ

แยงการครอบครองประการหนึ่งและพาเคลื่อนที่ไปอีกประการหนึ่ง

การเอาทรัพย์ไปโดยผู้ครอบครองอนุญาตไม่เป็นการแยงการครอบครอง (จิตติ
ติงศภัทิย,กฎหมายอาญา ภาค ๒ ตอน ๒ และภาค ๓ : ๒๔๙๕)

ฎีกาที่ ๒๕๘๖ / ๒๕๒๕

ผู้เสียหายตกลงขายนาฬิกาให้จำเลยแล้วต่อมาได้บอกเลิกการขาย

โดยยินยอมให้จำเลยเกี่ยวขาวในนา และวิดน้ำจับเอาปลาในบ่อไปได้

การที่จำเลยจับปลาในบ่อที่พิพาทของผู้เสียหายไปจึงไม่มีความผิดฐานลักทรัพย์ (เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, ๒๕๔๔: ๓๖๘)

แต่หากผู้เอาไปก็รู้อยู่แล้วว่าผู้ที่ยินยอมให้เอาไปไม่ใช่เจ้าของกรรมสิทธิ์และไม่

ขู่ผู้ครอบครองและไม่มีอำนาจให้คำอนุญาตหรือยินยอมได้

ผู้เอาไปก็มีความผิดฐานลักทรัพย์ได้เช่นกัน (ฎีกาที่ ๓๖๔๒ / ๒๕๔๐)

นอกจากนี้ยังมีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์อีกหลายฐานที่ผู้เสียหายให้ความยินยอมแ

กผู้กระทำผิดแล้วไม่มีความผิด เช่น ความผิดฐานโกงเจ้าหนี้ (พ.ต.ท.โอภาส

คะรัมย์ : บทความทางวิชา เรื่อง ความยินยอม)